

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ROZE GARNALEN

komedie in vier bedrijven

1880
door

Bruno Timp

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2012

Nr.2372

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ROZE GARNALEN* op te voeren moet de naam van auteur *BRUNO TIMP* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2008/220/43
ISBN 978-90-385-10408

© 2008 Toneelfonds J. Janssens/Bruno Timp
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames – 5 heren)

ROGER : Achter in de vijftig, vader van Filip en Shana, vlotte breeddenkende man.

TANIA : Zijn vrouw. Wat minder vlot, wat minder breeddenkend.

FILIP : Hun zoon.

SHANA : Hun dochter.

FERNAND : Vader van Vanessa en Anthony. Je zou hem nogal conservatief en autoritair kunnen noemen. Hij is een college van Roger, ongeveer van dezelfde leeftijd.

MARIANNE : Zijn vrouw. Een heel stuk vlotter dan haar vaak stugge echtgenoot.

VANESSA : Hun dochter.

ANTHONY : Hun zoon.

IRENE : De zus van Tania. Weduwe, rijk, leidt een groot bedrijf. “Gendarm”.

THEO : Broer van Marianne, priester, missionaris in Zuid-Amerika.

De twee families zijn alle vele jaren bevriend. De mannen zijn collega’s van elkaar; ze werken in hetzelfde bedrijf van de “rijke tante” Irene. Ze brengen samen hun vakanties door en trekken al jaren elke maand één weekend naar zee waar ze de villa van tante Irene mogzen betrekken. De ouders verwachten niet zonder reden een “dubbele trouw”.

DECOR

Het stuk speelt zich af in de “villa aan zee” van tante Irene en meer bepaald in de zitkamer, het salon. Die is bemeubeld zoals je dat kan verwachten met zetels en stoelen en een salontafel, eventueel een barkast met glazen en flessen, misschien een boekenkast, een tv... Het doek is het raam dat uitkijkt over het strand en de zee. Er staat dan ook een telescoop op driepikkel die uitkijkt over het strand (= de zaal). Achteraan in het midden is een open doorgang naar de inkomhall en daar zien we recht tegenover de doorgang de deur naar de eetplaats. Links in de hall is (onzichtbaar) de deur naar de keuken en rechts (even onzichtbaar) de inkom. Rechts en links in het salon zijn er tegenover elkaar twee even open doorgangen. Zowel rechts als links is daar een hall met deuren van twee slaapkamers en een badkamer. Die deuren moeten niet zichtbaar zijn, of niet alle drie. Er kan ook aan twee kanten het begin van een trap te zien zijn en dan bevinden de kamers zich boven.

EERSTE BEDRIJF

FERNAND : *(Komt samen met Marianne puffend en blazend binnen. Laat twee koffers vallen.)* Zeg, wat heb jij allemaal meegesleurd? Is dat voor een weekend of zoek jij twee maanden te blijven? *(Ploft in een zetel)*

MARIANNE : 't Is maar voor een weekend. Ik heb maar één "sacoche" bij. *(Ploft in de zetel tegenover hem.)*

ROGER : *(Komt binnen samen met Tania. Ook hij zeult met twee koffers die hij laat vallen met een zucht.)* Zeg, wat heb jij allemaal meegebracht? Is dat voor een weekend of zoek jij twee maanden te blijven? *(Ploft ook in een zetel.)*

TANIA : 't Is maar voor een weekend. Ik heb maar één "sacoche" bij. *(Laat zich ook in een zetel vallen.)*

FERNAND : *(Staat weer recht en gaat door de telescoop in de zaal (=het strand en de zee) staan turen.)* Eens kijken wat er te zien is op 't strand.

MARIANNE : Op blote-borsten-jacht, bedoelt hij. *(Tegen Fernand)* Ik denk dat het nog wat te fris is, jongen

ROGER : Dat is goed, Fernand, dan staan de konijnen aan de draad.

MARIANNE : *(Tegen het publiek)* Hou jullie manieren, hij ziet alles.

ROGER : *(Gaat naast Fernand staan.)* Iets te zien, maat?

FERNAND : *(Speurt de zaal af.)* Niks dat de moeite waard is, jongen. Allemaal aangekleed. D'r is er zelfs één met een bikini met een "hoge col". Rotweer.

SHANA : *(Komt binnen samen met haar broer Filip. Zij sleurt met de koffers.)* Zeg, broertje, wat heb jij allemaal nodig voor een weekend?

FILIP : *(Ze installeren zich met twee in één zetel, Shana op de leuning, de koffers blijven staan. Dan tegen zijn vader)* Op blote-borsten-jacht, pa? Is er iets te zien?

ROGER : Ik weet niet, Fernand wil niet wisselen

VANESSA : *(Samen op met Anthony. Ook zij zeult met twee koffers.)* Is dat voor een weekend of voor twee maanden?.

ANTHONY : *(Ze zetten zich in de laatste zetel, Anthony op de leuning. Dan, tegen zijn vader)* Op blote- borsten-jacht, pa? 't Is te fris, denk ik.

FERNAND : Rotweer. (*Laat de telescoop voor Roger en gaat weer zitten.*)

ROGER : (*Speurt op zijn beurt de zaal af*) 't Zal voor een andere keer zijn. Allemaal
“ouw karamellen”. (*Keert ook terug naar de zetels.*) Zijn de auto's leeg?

FERNAND : En hebben jullie ze op slot gedaan?

FILIP : Alles is dicht. (*Gooit de autosleutels naar de vaders.*)

ROGER : (*Zucht*) Dan kunnen we gaan uitpakken.

FERNAND : Zeg, is er niks te drinken? Ik stik van de dorst. We drinken eerst een
pintje, dan kunnen de vrouwen uitpakken.

MARIANNE : En wij die valiezen naar de kamers sleuren zeker? “Zwanzer”

FERNAND : Je had ze maar zo vol niet moeten doen.

TANIA : Roger zijn ballen zitten er in. Weet je wat dat weegt?

MARIANNE : (*Giechelt*) Zijn ballen? Heeft hij plannen voor het weekend?

TANIA : Petanque. Maar ze kunnen niet voort zonder mij want de “cochonnet” zit in
mijn “sacoché”.

FERNAND : (*Tegen Tania*) Ik vind dat “jullie” Irene moest zorgen dat er hier altijd
drank in de koelkast zit. Dat is een kwestie van elementaire gastvrijheid. Dat
mens bulkt van 't geld, heeft een groot bedrijf geërfd nadat ze “hare vent” heeft
“dood gekoeionneerd”, ze laat ons zwaar betalen om elke maand één weekend
te logeren in haar villa aan de zee en dan is ze nog te gierig om bier in de
ijskast te zetten. Tania, kind, je moet je zuster eens manieren bij leren.

(*Shana staat op en verdwijnt naar de keuken.*)

TANIA : Ons Irene heeft ...

MARIANNE : Fernand, zevert niet.

VANESSA : Ja pa, ben jij niet verlegen? Als Shana haar tante niet...

FERNAND : ...suikertante...

MARIANNE : Fernand, hou uw manieren, heb ik gezegd!

ROGER : “Ons” Irene is tegen “alkool”, dat is alles. Haar man heeft zich dood
gedronken.

FERNAND : Dat zou ik ook doen als ik met “olle” (uw) Irene getrouwd was.

TANIA : Maar jij hebt geen fabriek om na te laten als je dood gedronken bent. Dus

moest jij wel met Marianne trouwen want ons Irene kon je niet krijgen.

FERNAND : Niet kunnen krijgen? Ik zou niet weten hoe rap ik op “ne loop zou moeten schieten”. Condoomfabriek of niet.

TANIA : Dat is geen condoomfabriek. Ze maken daar niet alleen condooms ...

FERNAND : Nee, “elastieken” ook. Maar ’t is wel met de condooms dat ze rijk geworden zijn. Dankzij de paus. Als ze niet het geluk hadden gehad dat die zo stom is geweest om dat te verbieden...

VANESSA : Toch plezant als je zo’n beschaafde ouders hebt. Je krijgt dan zo van die hoogstaande conversatie te horen. Zo opvoedend tot en met.

ANTHONY : Ik zou onze pa en nonkel Roger wel eens op hun werk willen bezig horen, zo collega’s ondereen. Dat moet daar wat zijn op die “bureau”, tenminste als “tante Irene, de gendarm,” buiten is.

ROGER : Buiten? Liefst van al in ’t buitenland. Volgende week vertrekt ze gelukkig weer. Ze gaat voor minstens twee jaar en hopelijk voor tien jaar naar Zuid-Amerika. Ze gaan daar een nieuw fabriek uit de grond stampen. Ik denk dat ze dat in haar geval letterlijk bedoelen. Wat ze daar in Zuid-Amerika gaan doen met een condoomfabriek is mij een raadsel. Daar zijn ze nog veel katholieker als hier.

FERNAND : Dus ook veel schijnheiliger. ’t Zal in elk geval zalig zijn op “den bureau”. De volgende twee jaar geen gendarm in huis. Hoe dat “dat mens” baas kan blijven van een condoomfabriek, dat gaat mijn verstand te boven. Overal waar die verschijnt is er geen mens die nog een condoom nodig heeft, gewoon van de schrik. Niemand die nog durft een poot verkeerd zetten, laat staan een flui (*kijkt schuldbewust naar de kinderen*) Die fabriek moet failliet, dat kan niet anders.

MARIANNE : Overdrijven jullie nu niet een beetje? Naar waar gaat ze in Zuid-Amerika?

ROGER : Argentinië.

MARIANNE : Daar zit onze Theo ook. Al twaalf jaar. ’t Is eigenlijk lang geleden dat ik eens iets van hem gehoord heb. Weet je wat? Ik zal hem volgende keer als ik mail, zeggen dat “olle” Irene naar ginder komt voor zoveel maanden. Misschien kan hij haar eens opzoeken of helpen met ’t één of ’t ander.

FERNAND : Laat het uit hé. Ocharme die jongen. “Olle” Irene “fret” (eet) pastoors bij haar boterham als ontbijt. Trouwens, Marianne haar broer, een heilige, in de achterbuurten tussen de arme kindjes en “olle” Irene, een krokodil, tussen de rubbermarchanten in een villawijk, dat zal volgens mij niet goed klikken. En weet jij wel hoe groot Argentinië is? Dat zou al wreed moeten lukken dat die mekaar daar tegen komen. Onze Theo kan beter in de brousse op zwarte panters gaan jagen. Die zijn bijlange na niet zo gevaarlijk.

MARIANNE : Ik ga 't in elk geval toch mailen. Je kunt niet weten. Hoe zit dat met die koffers? Dezelfde kamers als anders, of staat er partnerruil op het programma?

FILIP : “Verandering van spijs doet eten”, dat is een oud Vlaams spreekwoord.

ROGER : Alleen als we zeker zijn dat ons Irene niet afkomt.

MARIANNE : 't Is al goed. Als ze volgende week vertrekt zal ze nu wel wat anders te doen hebben. Hoe zit het?

SHANA : (*Komt terug uit de keuken*) Alle ijskasten zijn leeg. En de gewone kasten ook. Geen druppel drank en geen kruimel eten in huis.

ROGER : Oké, dan doen we 't zo: De oudjes zorgen voor de koffers en de kamers en de jeugd gaat boodschappen doen.

FERNAND : Zouden we dat niet omwisselen?

MARIANNE : Ja, dan kan jij een pintje gaan pakken, zeker? Niks van.

ROGER : Zorgen jullie er nu maar voor dat er eten in huis is ...

FERNAND : En drank!

ROGER : Alles voor “tomate crevette”.

SHANA : Zeg, nu weeral?

ROGER : De eerste avond aan zee eten we “tomate crevette”. Dat is al tien jaar de traditie.

FILIP : Tien jaar maal tien weekends, uw tomate crevette heeft al honderd. Ik kan geen garnalen meer zien.

VANESSA : (*Zit een lijstje te maken.*) Grijs of roze garnalen?

FERNAND : Hollander. Grijs natuurlijk.

ANTHONY : Ja, dat past het best bij onze pa zijn grijze badmuts

FERNAND : Komaan “snotters”, maak dat jullie naar de winkel zijn of ik ga zelf. En zorg dat jullie pintjes bij hebben.

ROGER : En frieten.

SHANA : Wij brengen champagne mee. Wij hebben iets te vieren.

(De jongeren kijken naar elkaar als samenzweeters.)

ROGER : Te vieren?

MARIANNE : Haha, gaat de aap eindelijk uit de mouwen komen? Krijgen we deze keer een officiële mededeling?

VANESSA : Hou jullie maar vast. Je zal niet weten wat je hoort!

FILIP : *(Haastig)* Komaan, we zijn weg. *(Hij staat op, pakt zijn zus bij de hand en neemt haar mee naar de deur.)*

ANTHONY : *(Staat ook op, pakt zijn zus mee.)* Grijs garnalen en frietjes ...

FERNAND : ...en pintjes

ROGER : Champagne, hebben ze beloofd. Komaan, kindjes, hup met de beentjes.

(De vier jongeren vertrekken.)

FERNAND : *(Als ze buiten zijn)* Voilà, dat is nu de omgekeerde wereld. Die gasten zitten “sebiet” op een terras met een pintje en de ouders kunnen aan de arbeid. In onze tijd zaten de ouders op een terras en wij konden werken.

MARIANNE : Fernand, zaag niet.

FERNAND : Ik heb dorst

ROGER : Ik zal wel wachten op hun champagne. Ik ben eigenlijk wel wreed “curieus”. Gaan ze nu eindelijk met hun groot nieuws eens boven water komen?

TANIA : Zouden die nu echt denken dat wij hen nog altijd niet door hebben? Ik kan dat maar moeilijk geloven. Zo naïef zijn die toch niet.

MARIANNE : Ik kan nog moeilijker geloven dat die zouden denken dat WIJ zo naïef zijn. Zo “loemp” (dom) kunnen die nu toch niet zijn.

FERNAND : Ha nee, natuurlijk niet. ’t Zijn “ons” kinderen. Hoe zouden die nu “loemp” kunnen zijn. Die van mij in elk geval niet. *(Tegen Marianne)* Of heb jij soms iets met de facteur aan de hand gehad?

MARIANNE : Aan mijn hand niet en wij hebben trouwens geen “loemp” facteur.

TANIA : Hoeveel jaar is dat nu al dat die elk weekend met zijn vieren samen uit gaan?

Drie jaar? En wij zouden niets “in ’t snotje” (in de gaten) hebben?

FERNAND : En onze Anthony moet vier dagen van de vijf in de week toevallig zogezegd iets aan “olle” Filip gaan vragen.

TANIA : En “ons” Shana heeft vijf keer per week zogezegd iets van “olle” Vanessa nodig.

FERNAND : (*Zingt*) Pompopom (*Daar komt de bruid*)

TANIA : (*Dromerig*) Een dubbele trouw. Dat is een droom, zoals in een sprookje.

ROGER : Ik denk dat “ons” Shana en “olle” Anthony niet gaan trouwen. Die gaan volgens mij gewoon samen wonen. Die voelen hun eigen te modern voor zo’n klassiek huwelijk. Ik heb dat al lang door.

MARIANNE : Awel, dat denk ik van ons Vanessa nu ook zie. Ik weet niet wat “olle” Filip daar over denkt, maar ik heb zo een ...

FERNAND : (*Valt uit*) Ha nee hé, van die boer geen eieren “zenne”. Zo gaan ze niet beginnen.

ROGER : Daar ga jij niks aan te zeggen hebben, jongen. Die gasten doen toch gewoon hun “goesting” en ze gaan het jou niet komen vragen.

TANIA : Ik zou toch ook ’t liefst hebben dat ze gewoon trouwen. In de kerk. In ’t wit, met alles er op en er aan.

ROGER : (*Plaagt zijn conservatieve eega graag.*) Dan moeten ze wel zien dat ze niet eerst in verwachting geraken, want dan kan dat wit niet meer.

MARIANNE : Misschien is dat wel hun groot nieuws. Misschien zijn er wel suikerbonen bij de champagne.

TANIA : Alsjeblief, nee hé. Dat ze dan die champagne ook maar achterwege laten. Dan is voor mij de lol er af.

ROGER : Schatteke, uit welke eeuw kom jij feitelijk? Ik ben precies getrouwd met een teletijdmachine. Doe nu toch eens niet zo conservatief.

FERNAND : Tania heeft gewoon gelijk. Ik zou er ook niet mee kunnen lachen.

MARIANNE : Jij zou nochtans een toffe knorpot van een bompa zijn.

FERNAND : Dat kan wel zijn, maar wel alles op zijn tijd. Ze moeten het paard wel voor de kar spannen en niet andersom.

ROGER : Jij komt al uit dezelfde eeuw als “ons” Tania. Tegenwoordig rijden ze met

auto's, hé jongen. Dat zijn koetsen zonder paarden en die doen "broembroem".

FERNAND : Zonder paarden? 150 paarden wil je zeggen.

ROGER : In elk geval "schreeuwen" jullie voor je geslagen bent. D'r is hier niemand in verwachting. 't Zou wel straf zijn als het nichtje en de neef van de eigenares van een fabriek waar ze condooms maken in verwachting zouden geraken zonder dat ze 't willen.

TANIA : Ja, dat zou ... Zeg, denk jij dat die gasten condooms ... allé... dat die condooms gebruiken, allé, ik bedoel, denk jij dat die ...

MARIANNE : 't Is te hopen dat die zo verstandig zijn van inderdaad op tijd aan "olle" Irene haar omzet te denken. Ik zou toch ook het liefst van al hebben dat die goed gesetteld zijn voor dat er kinderen komen.

TANIA : Maar denk jij dan dat die ...

ROGER : Wat dacht jij? Dat die alleen maar handjes vast houden en wandelen in de maneschijn? Wat denk je dat die doen als wij niet thuis zijn?

FERNAND : Alsjeblief hé, moeten we 't daar nu absoluut over hebben? Ik heb er niks aan te zeggen wat die gasten allemaal doen als we er niet bij zijn, dan wil ik het ook niet weten.

MARIANNE : Wie weet zou je d'r anders nog wat van kunnen leren.

FERNAND : Zeg, 't zal wel gaan zeker. Heb jij klachten misschien?

MARIANNE : (*plagend*) Bwaaa... 'k Weet niet. Misschien ... In elk geval niet over de post.

TANIA : De post? ... Ha, je bedoelt de facteur !

ROGER : Verandering van spijs doet eten, hé Fernand, een oud Vlaams ...

FERNAND : ... spreekwoord, ja. (*Recht*) Maar ik heb van die snotters niks te leren. Komaan, beginnen we er eens aan? Zelfde kamers? De jongens aan jullie kant, de meisjes ... (*Hij wijst*)

ROGER : (*Alsof hij het meent*) Ik zou wel eens graag de meisjes aan onze kant hebben. Waarom moet de harem altijd naar jouw kant?

MARIANNE : (*doet mee*) Awel, om iets bij te leren.

TANIA : Ik vind dat toch maar een raar idee, ... dat ons kinderen ... ik bedoel ... als wij niet thuis zijn ...Ik weet niet ... ik kan me dat eigenlijk zo niet voorstellen dat die ... Allee, zo 't idee dat uw eigen dochter ...

ROGER : ... of uw eigen zoon ...

TANIA : Awel ja, zo met een vreemd meisje ...

MARIANNE : Vreemd? Ons Vanessa is toch geen ...

FERNAND : “Zeddedernawer” (Ben je daar nu weer)? Ik heb al eens gevraagd of we ‘t daar absoluut nu moeten over hebben. Alsjeblief hé. Dus de koffers van de jongens naar jullie kant? (*Pakt twee koffers op en gaat naar de linkse hall. De koffer van Filip valt open.*) Miljaar, welke koffer is dat?

TANIA : Dat is die van onze Filip. Kom hier. (*Ze staat op om te gaan helpen de gevallen spullen terug in de koffer te laden. Fernand staat er bij.*) Hier zie, kijk nu! (*Ze houdt doosje condooms in de hoogte*) Wat is dat?

ROGER : (*Lacht*) Dat zou jij moeten weten, moeder. Uw zuster maakt ze.

FERNAND : Condooms godverdomme. Amaai, Roger, uw zoon loopt met condooms in zijn valies. Wat is die allemaal van plan... (*Terwijl hij spreekt valt zijn “frank” dat zijn dochter bij die plannen betrokken moet zijn*) ... miljaarde! Ons Vanessa. Wat zijn die van plan?

ROGER : Moet ik er een tekeningetje bij maken? Dat gaat zo: eerst beginnen ze zo wat te kussen en te strelen, en dan kleden ze zich helemaal uit en dan ...

FERNAND : ... gaan ze in 't bad! Moet dat nu echt?

MARIANNE : (*Lacht*) Die jongen koopt dat gewoon om de zaak van zijn tante te steunen.

FERNAND : Ons Vanessa zal helemaal niet ... potverdomme, ik wil niet dat die twee onder mijn dak ...

MARIANNE : Dit is uw dak niet!

FERNAND : Je weet best wat ik bedoel. Ik wil niet dat mijn dochter zo vlak bij ... zo dicht bij ... in de kamer naast mij ... ik wil ...

ROGER : O, maar ik denk wel dat die gasten zullen wachten tot wij weg zijn. Wij blijven niet heel de dag thuis hé. Zo slim zijn die wel.

TANIA : Maar dan ... dan ... allee ... dan moeten die toch afgesproken hebben ... allee ... ik wil zeggen ... dan weten die toch van mekaar ... zouden die dan tegelijk ... ik bedoel ... zou ons Shana dan ook ... met “olle” Anthony ... zouden die ook ...

FERNAND : Dat zullen we rap weten. Welk is onze Anthony zijn koffer?

MARIANNE : Allee, Fernand, je gaat die jongen zijn koffer toch niet doorsnuffelen.

Dat doe je toch niet ...

ROGER : Jij bent toch geen “douaan”

FERNAND : Jij hebt toch ook in Filip zijn koffer gekeken?

TANIA : Die was open gevallen.

FERNAND : Deze ook. (*Hij klikt het slot van Anthony's koffer los zodat die ook open valt*) O, pardon.

TANIA : (*Grijpt tussen de gevallen spullen en houdt triomfantelijk een identieke verpakking condooms omhoog.*) Hier zie, “olle” Anthony is juist hetzelfde van plan met ons ...(*Ook zij realiseert zich de betrokkenheid van haar dochter.*) ... miljaarde ... Die zijn ook iets van plan.

MARIANNE : (*Lacht*) Bij lange niet. Onze Anthony wil gewoon de tante van zijn lief steunen. Als die fabriek van “olle” Irene failliet gaat is zijn lief haar erfenis kwijt. Dus koopt die jongen gewonnen verloren condooms.

TANIA : Ja, lach er maar mee. Ik vind het niet plezant. Het idee dat als wij straks gaan wandelen of winkelen ...

FERNAND : ... of een pintje gaan drinken ...

TANIA : ... dat die kinderen dan thuis ... allee ... je weet wel ... liggen te ... te ...

ROGER : ... vrijen. Zeg, dat hebben wij in onze tijd toch ook gedaan?

TANIA : Toch niet als ons ma en onze pa ...

ROGER : Nee? Moet ik uw geheugen eens een beetje opfrissen? Weet je nog die keer in de keuken van “olle “ ma, toen we ...

TANIA : (*Haastig*) Nee, laat maar.

ROGER : Op de keukentafel ... Als de kat van huis is, dansen de muizen op tafel. Ook een oud Vlaams spreekwoord.

MARIANNE : Vertel eens voort, Roger.

ROGER : Awel, toen hebben we voor de eerste keer ...

TANIA : Roger!!!

ROGER : ... courgetten gegeten. (*Lacht*) Zeg mannekes, ga eens terug zitten.

FERNAND : Eerst die valiezen dicht.

MARIANNE : Vergeet die condooms niet terug te steken. In de juiste valies.

ROGER : (*Lacht*) Waarom? Zijn het verschillende smaken?

TANIA : Roger !!!

FERNAND : Wat dacht je? Dat ik ze zelf ging houden?

MARIANNE : Nee, wij hebben dat niet meer nodig.

FERNAND : Nee, jij bent gesteriliseerd. Zoals een weckpot.

ROGER : Goed dat ik dat weet. (*Iedereen kijkt.*) Grapje! Zeg, luister eens, ik heb een voorstel. Onze kinderen komen straks thuis en ze willen ons verrassen. Wij hebben al lang door waar ze mee bezig zijn en of ze nu gaan trouwen of gewoon gaan samenwonen, wij zijn er allemaal even blij mee.

FERNAND : Dat samen wonen, daar heb ik toch zo mijn ...

MARIANNE : Fernand, zwijg en luister.

TANIA : Ik hoop toch ook ...

ROGER : ... op een trouw in de kerk, in 't wit; oké. Luister nu. Als wij hen nu eens verrassen? We laten ze uitspreken, we doen of we heel hard “verschieten”, we kussen en de vrouwen “blèten” en snotteren wat, we drinken van hun champagne en dan zeggen wij dat we ook een verrassing hebben.

FERNAND : Gaan wij ook trouwen?

MARIANNE : Nee, scheiden.

ROGER : Luister nu. We zetten de valiezen van “ons” Shana en die van “olle” Anthony op één kamer en die van onze Filip en Vanessa op de ander. Ons verrassing is dat we 't ineens officieel maken en dat ze niks meer achter hoekjes en kantjes moeten doen als wij weg zijn. Wat denk je daar van?

FERNAND : (*Zit even sprakeloos.*) “Zeddega na” (Ben je) zot geworden? Jij gaat de kat bij de melk zetten.

MARIANNE : Dat is ook een spreekwoord. Ik vind 't fantastisch. Dat gaan die kinderen ongelooflijk tof vinden. Dat is een heel lief “gedacht”, Roger.

FERNAND : Maar “vangdegana” (ben jij gek geworden)? Jij gaat die laten samen slapen?

TANIA : Dat gaat toch niet? Dat mag toch niet?

MARIANNE : En waarom niet? Ze doen het toch. Achter onze rug. Of dacht jij dat ze die condooms bij hebben om ballonnetjes op te blazen? Vind jij dat dan beter?

TANIA : Nee, maar ...

FERNAND : 't Is toch niet omdat ze 't misschien “in 't geniep” doen dat wij ze moeten

aanmoedigen om het dan maar openlijk te doen.

ROGER : Niet openlijk, hé, Fernand. We gaan wel afspreken dat ze de deuren van hun kamer moeten dicht doen. Vind je niet?

FERNAND : Ik kan er nog altijd een stokje voor steken. Ik stop die condooms gewoon weg.

MARIANNE : Pas maar op! Dan wordt het misschien geen trouw in 't wit, maar met een buikje. Twee buikjes.

TANIA : (*Klaaglijk*) Allee zeg, zeg dat nu niet ... (*Fel tegen Roger*) Roger, meen je dat nu echt? Ga jij die kinderen laten samen slapen, in de kamer naast ons? Ik ga geen oog dicht kunnen doen. Ik denk dat ik heel de tijd ga liggen luisteren.

ROGER : (*Lacht*) Dan pak je maar een pilletje.

MARIANNE : Steek stoppen in uw oren en denk eens na. De kinderen gaan zien dat ze voor vol worden aangezien, dat we ze als gelijken behandelen, dat ze in onze ogen volwassen zijn. Dat gaat gegarandeerd voor een heel andere sfeer zorgen. Dat wordt een fantastisch weekend, je zal het zien.

FERNAND : (*Beslist*) Ik zal niks zien. Zeg maar dat ik een conservatieve mens ben. Jongens bij jongens en meisjes bij meisjes. Zo was 't in onze tijd en zo is 't nog in mijn ogen.

MARIANNE : Daar zal ik je straks nog wel eens aan herinneren. Tania, ik slaap bij jou.

FERNAND : Dat is anders. Wij zijn man en vrouw.

MARIANNE : En zij worden man en vrouw. Misschien wel binnenkort. Dus, wat is het probleem?

FERNAND : (*Bekijkt haar een tijdje zwijgend.*) Jij meent dat hé ?

MARIANNE : Ik vind dat in ieder geval een heel lief idee van Roger en een pracht van een cadeau voor onze kinderen.

FERNAND : (*Tegen Tania*) En wat vind jij?

TANIA : Ik ga het er wel lastig mee hebben.

ROGER : Denk gewoon eens aan je eigen tijd hé ...

FERNAND : Jongens bij jongens en meisjes bij meisjes. Dat was "mijnen tijd".

ROGER : Ja, en je hebt je daar nogal aan gehouden.

FERNAND : Nee, maar ...

ROGER : Voilà En als wat jij toen heimelijk deed achter de rug van je ouders nu in ons

huis ...

TANIA : In dat van tante Irene.

ROGER : ...onder onze ogen en met ons medeweten openlijk kan, zullen ons kinderen ons daar heel dankbaar voor zijn.

FERNAND : 't Is te hopen.

ROGER : Je gaat dus akkoord?

FERNAND : (*Diepe zucht*) Allee vooruit. 't Zijn altijd de verstandigste die moeten toegeven. Ik zal van mijn hart dan maar een steen maken en meedoen ...

ROGER : Een peperkoeken steen.

FERNAND : ... en meedoen met de moderne tijd. Maar ik ga morgenvroeg aan 't ontbijt niet weten welke kop ik moet trekken.

MARIANNE : (*Lacht*) Dezelfde van alle dagen: een slecht uitgeslapen kruising tussen een pruim met buikpijn en een citroen met speen.

FERNAND : (*Lacht groen*) 'k Zal hem wel achter de gazet steken. Dus, de koffers van "olle" Shana en onze Anthony naar daar (*Wijst*) en die van Filip en Vanessa naar daar. (*Wijst*) En hoe zit het met onze valiezen?

MARIANNE : Doe maar gewoon.

FERNAND : Ja, maar ik dacht, de moderne tijd ...

TANIA : 't Is maar te hopen dat onze Irene niet op bezoek komt. Die krijgt een "geraaktheid" als ze ...

ROGER : Onze Irene krijgt juist niks als wij er bij vertellen dat ons kinderen haar condooms gebruiken en als we direct een grote bestelling plaatsen. 't Enige dat ze zal zeggen is "Zet hem op".

(Ze beginnen met z'n vieren koffers naar de respectievelijke kamers te sleuren. De twee koppels verdwijnen elk aan hun kant in de hall. Dan horen we de sleutel van de (onzichtbare) voordeur in de inkomhal. De vier jongeren komen binnen, beladen met boodschappen. We zien ze naar de keuken trekken. De twee meisjes blijven daar met de boodschappen aan de gang. De jongens komen de zitkamer binnen. Ze gaan in de buffetkast en halen er champagneglazen uit die ze op de salontafel zetten. Vanessa komt uit de keuken met een schaal chips en nootjes. Ondertussen:)

ANTHONY : Wat een chance dat ze in die supermarkt gekoelde schuimwijn hebben.

FILIP : Ik wist dat. Ik moet dat voor onze pa altijd gaan halen als tante Irene belt dat ze langs komt. Dan schenkt hij champagne om haar te treiteren omdat hij weet dat ze tegen alkool is.

VANESSA : Hier chips en nootjes. (*Verdwijnt terug naar de keuken.*)

ANTHONY : Ik ben toch eens benieuwd naar de reacties. Ze gaan toch “efkes verschieten”, denk ik zo. Ik denk toch dat we voor een schokje gaan zorgen.

FILIP : Schokje? Zeg maar aardbeving, acht op de schaal van Richter. Wij zijn al van kind af aan bevriend, onze ouders zijn al een eeuwigheid collega’s, we gaan al ontelbare keren samen op vakantie, maar ze zien het gewoon niet aankomen.

VANESSA : (*Komt terug binnen samen met Shana.*) En, zijn ze nog in de kamers?

FILIP : Ze zijn nog aan ’t uitpakken zeker. Als je ziet wat ons ma allemaal mee sleurt voor één weekend.

ANTHONY : Als ze onze valiezen maar dicht laten. Ze zouden kunnen verschieten.

FILIP : Waarom? Tante Irene moet ook leven. (*Ze lachen alle vier.*)

(De ouders komen, alsof het zo was afgesproken, bijna gelijktijdig uit hun kamers tevoorschijn.)

FERNAND : Haha, de jeugd is terug thuis. En, heb je pintjes mee gebracht?

ANTHONY : En champagne, zoals beloofd. En dankzij Filip is hij ineens gekoeld. Wij hebben een belangrijke mededeling te doen. Onverwacht, maar belangrijk. Filip, haal jij eens twee flessen?

(Filip verdwijnt naar de keuken, komt terug met twee flessen en begint ze te openen. Ondertussen gaan de anderen zitten. Terwijl:)

FERNAND : Belangrijk? Dat zal wel, maar onverwacht? Denk nu maar niet dat wij jullie niet door hebben. (*Je zou zweren dat wat volgt zijn idee was i.p.v. dat van Roger.*) Dan zal onze verrassing nogal wat onverwachter zijn.

TANIA : En dat zal bewijzen dat we jullie wel degelijk al lang doorzien hebben. Jullie

denken dat wij niet al te slim zijn, maar wij hadden geen domme facteur thuis. (*Iedereen bekijkt haar, niet-begrijpend, ze kijkt terug, wordt onzeker.*) Is 't niet waar, Marianne?

ROGER : (*Ziet Filip knoeien met de flessen*) Kom hier jongen, geef dat maar aan je vader. Champagneflessen open doen is mannenwerk. (*Hij neemt de flessen over, opent ze en begint de glazen te vullen. Terwijl:*) En laat nu maar eens horen wat die onverwachte verrassing is. Dan kunnen we eindelijk drinken.

FILIP : (*Met zijn glas in de hand.*) Pa, ma, nonkel Fernand, tante Marianne, wij hebben de eer hier aan te kondigen dat jullie volgende zomer opgezadeld worden met een dubbel trouwfeest en derhalve in zwaar kosten gaan vallen. Ik moet er wel bij zeggen ...

FERNAND : (*Heft zijn glas*) Proficiat, kinderen, maar denk nu maar niet dat dat nu een verrassing is voor ons, hé. Dat hadden wij al lang door, “zenne”. Daarom mogen jullie het ons niet kwalijk nemen dat we eerst drinken, voor we beginnen te kussen.

TANIA : Ja kinderen, nu mogen jullie het ons niet kwalijk nemen, maar dat kunnen wij echt geen verrassing noemen. Dat wil niet zeggen dat we er niet verschrikkelijk blij mee zijn. (*Staat recht*) Ik wil eerst kussen en dan drinken. (*Ze begint bij haar dochter en gaat dan ook de anderen feliciteren en kussen. Roger, Fernand en Marianne volgen enthousiast. Dat de kinderen iets minder geestdrift uitstralen, merkt niemand van de ouders op.*)

FERNAND : En nu is 't aan ons. Wij hebben ook een verrassing. Daar zul je van staan kijken. Jullie denken wel dat uw vader een conservatieve oude zak is, maar nu zullen wij eens het tegenovergestelde bewijzen.

TANIA : (*Ook alsof 't haar idee was.*) Ja, wij gaan met onze tijd mee. Wat wij, toen we jong waren, achter hoekjes en kantjes moesten doen, dat gunnen wij de jeugd. Zeg nu nog dat wij ouderwets zijn.

SHANA : Zeg ma, wat is die verrassing eigenlijk? Waar hebben jullie het nu feitelijk over?

FERNAND : (*Trots en “namaak-plechtstatig”*) Hou jullie vast. Wij, conservatieve voorbijgestreefde ouderlingen hebben het volgende bedacht en volbracht: De koffers van ons Vanessa en Filip staan op die kamer (*Wijst*) en die van onze